

המקבל שדה מחבירו פרק תשיעי בבא מציעא קמו.

מסורת הש"ס

(א) פסחים מא': (ב) (ע')
תוס' לעיל קיג. ד"ה ואלו
המחרישה], (ג) כ"כ לו.
(ד) שטופות תנ': כ"כ נכ.
(ה) [כגד למה רש"ש].

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה תף כל וכו'
חייב שתיים: (ב) תוס'
ד"ה ותניא וכו' אבל לא
שלא לחייב: (ג) ד"ה והא
וכו' דמטעם: (ד) בא"ד
נעיל להשאל לאותו שהם
נידו:

גליון הש"ס

תד"ה והוא רבא. ומיהו
למ"ד נח"ה ע"ל דף כ ע"א
סד"ה חה:

מוסף רש"י

[illegible]

ישראל הוא. ללא משום שאר דברים ויכין דימירא הוא ללא
וכתיבה קתמא שדייה נמי ארמים ורכב שאין כך להויתאם
מתמשע כי נפש הוא חובל על כדקך. אבל הכא כי אם עלי אש
לאו לאוהרה אחא לאוסופי לאו יתירא אלא כדתיא ומ"מ נא

ומצוהל משמע ביה שאינו עובר בזה
ומצוהל ביה אלא בלילה: ה"ב ענין
כחוסי ירוש יחוד חבל ווג וכו'
ענין אידך וכו'. ולא גרסינן אלא
אידך למחרייהו ממני מתוך סייעתא
ולא מתוך מנייהו דלא מיאש
דקמי חייב ג' ולא ג' דאי אפילו
הא הוה מודה להכיחא חייב הא
הכי לא חייב ומי נפש הוא חובל
הוא דנפקי דלכל חד קאי ג' נפש
אלא משרייהו ממני מיעוקתא
סייעתא לרבי יהודה: חבל ווג של
ספרים. מספרים של ספרים וכן של

ופרקים וכלה חד כני תפסי נפשי
 ועושין ונאכלה בין שניהם כריחם
 ורוב: **חייב שמים**. תמוס י' נפש
 על כל אחד אע"פ שניהן לריבין
 לתלפולת אמת. וכן זמז על פרות
 תחול ל' פירות ורשעות על תלמן
 והיינו נמי כלי אוכל נפש וגדלה
 בנפשי שהעול שלהן של פרקים הוא:
נפסות אידך. דיליף להו מריחם ורוב
 דאיתקוש שאר דברים לריחם ורוב
 זכיה קרא מה ריחם ורוב וכו':
חייב על זה בעצמו ועל זה בעצמו.
 שהרי פירשן הכתוב לזכר אזהרה
 לנלל אחד לעצמו: **אף כל וכו'**.
 ונודעילין ורוב מריחם ורוב ש"מ
 בריחיהם ורוב חייב נמי שמים קאמר
 ונלף שלש והיינו כרב יהודה. וא"ת
 מתמי' קמימל' למאי אימיה הי"ן
 שבעי' מה מתבררימל' וזל מתבררימל'
 קאמר על זה בעצמו ועל זה בעצמו
 קאמר דלף אוילין בתר תלפולת אמת
 בבת כלים ולעולם שלש מלקיות אחת
 תמוס רכב ואחת משום ריחם ואחת
 משום שמים נפש דקאי אחריוהי ולאכי
 מאש מעינן קמימל' אחריוהי דהדיא
 חייב ^(ב) שמים: **סיניא לזה נאכנסא**.

של בית המטבחים שמקצבים בו בשר:
והוא קום בדריגה. תכנהו לרין על
 חוכך אל מודה לו או אם יעדים
 יסבה: **רבה אמר.** כיון דמטבחי
 לגטעון לקוחה היא בדי לא תרץ לו
 אלא משכן לשבע וליטול עד כדי דמי
 ויהא מדי הוא דעביד לאושוילי וכו'. שא
 שטו בלקר בדי לעטון לקוחין כל בדי
 מרשותם כל בעליהן: **והוא דערנבלא**
אפילו ממימי. שהביאו הצעלים עדים שה
 לזהביהם של אלו וחסקניהו רבה מנייהו
 וזהבסמך. ואם איש דיוכל לעטון לקוח
 נמי לא מעטין

הדרן עלך המקבל

חדה מכל הי וא"ת דהכא משמע דספרים עשין להשאל ולהשכיר
ועדקתא ומתנת לעד הי הכותב ספרים ומשאלין לאחרים וקשה ד
אם לאו שם גביה בעיר יבעת כמה נתן ויכול ואם לאו לאו גב
אם לאו נגנזו יב כמו דאי בעי אמר השאלתו היין ואלו גב
נמנמן לומר גנובים במנו דאי בעי אמר שאלים היין כיצא דלמ
היין אחזקין אינש בגנבי דהא כמה גנבי איצא בשוקא ויהא לא
ויהא אומן שהם בידו ולמנו הי"ר דודי נראה דמנו להוציא לא
י"ל כפירוש ר"מ דא"ל כפילו לא תאן לו שם גביה בעיר

לגרצא אין לוקין אחי ומבושל
צלי אש למאי אחא וכ"ש לאב
ומוקי די אס צלי אש לכדחניא
צפרק כל שעה (פסחים דף מא.).

ויתירא הוא כיון דיתירא הוא שדייה אריחים
 וזרכב אבל הכא כי אם צלי אש לאו יתירא
 והוא דמכני ליה לכרתניא ^אבישעה שישנו
 בקום אכול צלי ישנו יבכל תאכל נא בשעה
 ששאינו בקום אכול צלי אינו בכל תאכל נא
 גי'א כוותיה דרב יהודה תחל זוג של ספרים
 וצומד של פרות חייב שנים זה בעצמו וזה
 בעצמו אינו חייב אלא אחת ותניא איך
 תחל זוג של ספרים צומד של פרות יכול לא
 יהא חייב אלא אחת ת"ל לא יחבול ריחים
 וזרכב מה ריחים ורכב שהן מיוחדין שני כלים
 ועושין מלאכה אחת וחייב על זה בפני עצמו
 ועל זה בפני עצמו אף כל דברים שהן שני
 כלים מיוחדים ועושין מלאכה אחת חייב על
 זה בפני עצמו ועל זה בפני עצמו ההוא
 נבאר דחל סכינא דאשכבתא מחבריה
 ואתא לקמיה דאביי יא"ל זיל אהדריה דהוי ליה
 כלי שעושים בו אוכל נפש ותא קום ברינא
 עלה רבא אמר לא צריך למקים ברינא עלה
 יכול למעון עד כדי דמיהן ואביי לית ליה
 ההוא סברא מאי שנא ^במתנהו עיני דאכלי
 חושלא בנהרדעא ואתא מרא דחושלא ותפס
 דהו יקא מעין טובא ואמר אבוה דשמואל
 יכול למעון עד כדי דמיהן ^גהתם לאו מידי
 דעברא לאושולי ולאוגורי הוא הכא מידי
 דעביד לאושולי ולאוגורי הוא דשלא רב
 הונא בר אבין ודברים העשויין להשאל
 ולהשכיר ואמר לקוחין הן בידי אינו נאמן
 ורבא לית ליה האי סברא ^דוהא רבא יאפיק
 זונא דסרבלא וספרא דאגרתא מיתמי
 דברברים העשויין להשאל ולהשכיר אמר
 לך רבא ^ההאי נמי כיון דמיפגמא קפדי
 אינשי ולא מושלי:

הדרן עלך המקבל

אפילו בריחים ורכב חלל
בלים שעושין בהם אוכלים
עלמנו מותר

וזהו רבא אסיק וואו דרשן
משמע (א) מטעם
נאמן לומר לקוחין הן
גבי ראוהו שהטמין כלים
לקאחור ולא אמרן אלא בבבלי
להטמין ובאניש דלא
אמרו אלא בדברים העשויין
להשחיל בדבריהם
הספרים ישנים וכן
עשויין להשחיל ולהשח

פילו ספרא דאגדתא כל ש
בהגחל צמח (ב"ק דף ק
יחמוט שני אומר מכרם לא
קאמר צפרק כל הנשצין
נגח לי אכל היכא דאמ
יניו חס דהחם אייר צמחי
מרין *ומיהו למ"ד צחוק
נאמן לומר גזוים היכא דא

הדרך על המקבל

בחמי טבירא מדקאמר אלא כי אש
 יי דאמר קין לוקין על לאו שכללות
 ומאן קאן על פירוש הקונט' דפי'
 בהדיא ברייתא דקמני נא ובשל אחרמי
 קי ולא חי אחא כמ"ד אין לוקין על לאו
 שכללות ועוד דמיקשי מיניה לרבא
 דאמר לוקין ועוד פירש בקונט' אהא
 דקאמר הסם תרתי הוא דלא קין
 לאכי דאמר קין על לוקין על לאו
 שכללות מדא מיהא לקי ופירש על
 נא אינו לוקה שמים משום נא ומשום
 כי אם עלי אש כלל במילתא אחרמי
 דלא שייך אלא כי אם עלי אש בגון
 ואי מבטול בחמי טבירא וזה והשאל
 נראה דבריו כסותרין וזה אם ו
 והשאל ברייתא לא אחיא אפילו
 כאכי לכן נראה דברייתא אחיא
 לביע' אלא לקי בפסוק ענין אחיא
 ומבטול בחמי טבירא דפרשית לעיל
 והא דקאמר מדא מיהא לקי מפני
 ר"ת תרתי לא לקי דאם תהו בו
 משום נא ומשום כי אם עלי אש

חיי עובר חנה משום נח ולא תבטלו
אכל אכלו דלא תהרו בו וכן תבטלו
אם ללי לאם ששכור לא ומנושל חוקה:
וצמד ש"י פירות. פ"י בקונטרס
נ' פירות מורשות עם
אדם ואין נראה לר"י דנפירות עם
מימי: **ותנאי** אדרי. לפי מה
שפירש בקונטרס דמקמייתא ליבא
לאווחי קשה לר"י דא"כ בנתיימא
נמי ליבא להוסיף דאיבא למימר שלא
כל ללמד אלא שחיב ע"ז זה בעצמו
ועל זה בעצמו אכל לאו (ו) לחיב שפיר
ועד דמקמייתא איבא לאווחי שפיר
דכר יודעה דלרב הונא אי חיב
שמים ע"כ חיב שלם דכיון דליף
מריחם ורכב יתן צהן לאו אי
ריחם ורכב וכל חיב שמים אכל
משום ריחם ואחת משום רכב א"כ
חיב נמי תלוקת שלישי משום כי נפש
הוא חובל ואי לא יליף יתן צהן לאו
של ריחם אלא א"כ של כי נפש
הוא חובל לתודיה א"כ לא ייחב אלא
הוא חבירי נפש הוא חובל לא חוביר

וְעַכְשָׁיו נִרְאָה לְרַמְי דְּגַרְסָּה תִּנְיָא אִידֵךְ
וּכְן גַּרְסָּה רַחֵם:
נִפְשָׁה. נִרְאָה לְרַמְי דּוּקָא כְּלִים אֲבָל
מִבּוּל:

א וספרא דאגדתא ב' וימיה דהכא
דעשין להשאל ולהשכיר לחוד
והפרכא ליה השכענא (עשית דף מו):
נ כפיו ואמר לקומין חזקו חזקו
שית שית עשו למטר ליה וכלם שאין
לנו צל ליכא כל הני גאמן ולא
להשאל ולהשכיר שחמט אפילו
השכיר כפי לך הני ונראה לר"ם
ובטולו לא אמרין אלף דבריהם
אלע עשין חזק גאמן אפילו ליכא

שאר ספרים כדאמר בכחויות (דף ג.)
 ושם המכיר כליו וספריו ביד אחר
 ולקחם זה הימנו ואמאי יהיה נאמן
 מחזיק אינשי בגנבי לא מחזיקין ואין
 גנב אחר גנבס לי ומכרם קר לאו
 שם שאלו בעל הספרים רגיל להשאיל
 בתיים (דף כ"ג ע"ד) דלמר מגו להוציא
 למימר האשמים לו:

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

תורה אור השלם

1 אל ותאכלו מן
וקבל מן
אם על אש ראשו
קרעו ועל קרב
שמות יב ט
2 לא תגל רזים וקרב
כי נפש הוא חבל
דברים כד ו